

Formanden: Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til lov om omsorg for invalidepensionister og folkepensionister.

(Første behandling af lovforslaget (nr. 73) findes i tidenden sp. 1661, udvalgets betænkning i tillæg B. sp. 455).

Der var stillet 18 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sættes til forhandling under ét.

Hanne Reintoft: Vi har set med tilfredshed på, at man har søgt at udvide den personkreds, der skal have assistance via denne lov. Måske kan man være lidt betænkelig ved, at man nu igen undtager de mennesker, der modtager invaliditetsydelse og altså ikke er berettiget til invalidepension, og jeg vil gerne vide, om udvalget har skaffet sig overblik over, om der er et behov her, så man kan være overbevist om, at man ikke forbigår nogen. Jeg vil her igen gerne benytte lejligheden til at henlede opmærksomheden på, at vi jo på andre punkter ikke er bange for at belaste den gruppe mennesker, der får invaliditetsydelse; man udbetaler dem jo f. eks. fortsat mindre i arbejdsløshedsunderstøttelse end andre trods efterhånden mange henstillinger om at forandre denne praksis.

At refusionsreglerne forbedres og aktiviseringsreglerne i denne lov skærpes, er også fordelagtigt. Det er måske også en god idé med yderligere informationsarbejde, f. eks. en pjece om, hvilke rettigheder ældre og syge har i henhold til omsorgsloven,

men det skulle helst indebære, at kommunerne har det fornødne personale og de fornødne administrative muligheder for at efterkomme efterspørgslen efter det, man reklamerer med; der vil være en hel del kommuner, der får svært ved at leve op til en generel information om lovens muligheder.

Jeg ser, at man kører videre i en misopfattelse af kommunernes tilsyn med de i forvejen for manges vedkommende meget tvivlsomme private plejehjem. På de private plejehjem foregår der pasning af syge, som vi ikke kan være bekendt — det gælder selvfølgelig ikke alle plejehjem, men vi ved alle, at det gælder for nógles vedkommende — og tilsynet er meget lem-fældigt. Vi har før ved nærmere undersøgelse af tilsynspraksis set ret rystende eksempler på, hvor dårligt tilsynet fungerer, og jeg må igen henlede socialministerens opmærksomhed på forskningsinstitutets undersøgelse af børneværnets tilsynspraksis, der jo virkelig viste, at et tilsyn, man regnede for effektivt, fungerede som absolut udueligt.

Vi kan ikke acceptere, at en uddannelse for omsorgskonsulenterne ikke skulle være nødvendig, og vi kan heller ikke acceptere den undskyldning, at fagområdet ikke er kendt nok. Man ved, hvor meget uddannelse betyder både for de mennesker, der skal hjælpes, og for tilgangen af kvalificeret og stabil arbejdskraft; dette er i fortsættelse af den tendens, at socialt arbejde altid skal nedvurderes med hensyn til uddannelsesbehovet.

I den senere tid har vi set ret tragiske eksempler på, at kommunerne mangler evne eller vilje til at udnytte vore i forvejen alt for få gode specialhjem for handicappede; vi vil meget varmt støtte, at man griber ind med refusionsregler, så de syge til enhver tid og uanset bopæl kan anbringes så godt som muligt. Vor plejehjemsanbringelse af unge handicappede er et af vort såkaldte velfærdssamfunds helt mørke punkter.

Jeg vil stadig gerne efterlyse en ordning med beboerdemokrati på alderdoms- og plejehjemmene; jeg har desværre ikke set spor til det i betænkningen. Beboerne bør have medbestemmelsesret med hensyn til